

El mal que s'ha de curar

Les dues garrotades majúscules amb què va tancar el curs passat Montilivi han deixat pas a tres partits més sense cap alegria del Girona
L'equip assumeix que millorar el rendiment com a local és vital

Jairo , durant el Girona-Numància Foto: LLUÍS SERRAT.

Costarà tornar a veure a Montilivi garrotades tan sagnants com les que van servir per tancar el curs 2014/15, especialment l'empat a última hora del Lugo que va impedir l'ascens directe. I, en un grau menor perquè no hi havia res definitiu ni va ser per una aparició tan sobtada, l'1-4 amb què el Saragossa va aixecar el 0-3 de La Romareda, ja en el play-off. Un partit de principi de lliga regular no s'hi pot comparar de cap manera, i una alegria en forma de tres punts no curarà totes les ferides. Però el cas és que el Girona no ha tornat a celebrar cap més triomf davant la seva afició i, si ho allarga gaire, correrà el risc ja no només de sentir-se incòmode quan juga a casa (cada quinze dies), sinó fins i tot d'haver de lluitar contra una mena de síndrome. Els fantasmes s'han d'esvaïr, i al

vestidor són ben conscients que el primer triomf a l'estadi no s'hauria de demorar més enllà del duel de diumenge contra l'Almeria. L'espectacular rendiment com a visitant del curs passat, amb continuïtat relativa (dues victòries en quatre sortides), no és cap garantia, perquè per tenir unes aspiracions mínimament ambicioses els equips s'han de fer forts al seu estadi.

De moment, el Girona ha viscut aquesta temporada a Montilivi una derrota molt dolorosa contra el Numància –li va capgirar un 2-1 en els últims minuts– i dos empats, contra l'Oscà i el Llagostera. La mitjana de punts, tot i que és ben poc significativa amb tan poques jornades disputades, és ben pobra: 0,66 punts per partit. És, amb molta diferència, la més baixa de les vuit temporades consecutives a segona A. Descomptant aquesta, la més baixa és de la campanya 2009/10, una de les de patiment per sota –la del penal de la salvació de Kiko Ratón–, en què l'equip va presentar un balanç de vuit victòries, sis empats i set derrotes (30 punts de 63 i una mitjana d'1,42 punts per partit). A l'altre extrem, hi ha la temporada amb Rubi a la banqueta, en què l'equip va arribar fins a l'eliminatòria definitiva d'ascens a primera. Dels 69 punts possibles –comptant els hipotètics sis de les eliminatòries–, els gironins en van assegurar 51, un fet que significa una mitjana de 2,21 punts per cada partit disputat a Montilivi. Les alegries van ser constants, i els gols (50 a favor i 19 en contra) en són un bon reflex. És, de fet, l'única temporada en què el Girona presenta una mitjana superior als 2 punts per partit.

A la quarta, a tot estirarEl partit de diumenge contra l'Almeria serà el quart de lliga a Montilivi. Si l'equip de Pablo Machín no aconseguís la victòria, hauria establert un rècord de jornades sense guanyar com a local. Perquè, des que es va instal·lar a segona A, l'equip blanc-i-vermell no ha trigat més de quatre partits a celebrar els tres punts davant la seva afició. El cop que va tardar més va ser en el curs 2009/10, en què després de perdre contra el Cartagena (0-1) i el Real Unión (0-2) i empatar contra el Rayo (1-1), l'equip de Cristóbal va superar per la mínima el Castelló. En quatre temporades diferents, havia fet coincidir l'estrena i el primer triomf.

Publicat a:

-L'Esportiu. Comarques Gironines 08-10-2015 Pàgina 4

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/esports/article/52-futbol-catala/903337-el-mal-que-sha-de-curar.html>